

Lluc eta Linaren bidaia

Baso lasai batean, zuhaitz altu eta ibai gardenez betea, animalia asko bizi ziren. Haien artean Lluc triku txikia eta Lina erbi azkarra zeuden. Aspalditik lagunak ziren, baina oso desberdinak izan arren, beti elkar zaintzen zuten.

Egun batean, Basoko Kontseilu Handiak abentura bat antolatuko zela iragarri zuen animalia guztientzat: mendietan zehar bidaia bat, izarrak bezala distiratzen zuten lorez betetako belardi sekretu batera iristeko. Baina hara iristeko, bide zailak eta ibai azkarrak zeharkatu behar zituzten. Animalia guztiak hunkituta eta urduri zeuden aldi berean, baina parte hartu nahi zuten.

— Erronka bat izango da! — esan zuen Llucek begi distiratsuekin, nahiz eta jakin ez zuela besteak bezain azkar korrika egiten.

— Ez kezkatu! Elkarrekin lortuko dugu! — esan zuen Linak, irribarrez eta bere hanka azkarrarekin laztanduz.

Goiz hartan, Llucek eta Linak beste animalia batzuekin batera hasi zuten bidaia: Pau, hego hautsia zuen txoria, Tuga dortoka, beti poliki baina ziur ibiltzen zena, eta Max, hartz handi eta indartsua, baina batzuetan egoera berriei aurre egitean erraz beldurtzen zena.

Lehenengo erronka ibai azkar bat zeharkatu behar zutenean etorri zen. Linak, bere abiadurarekin, harkaitz batetik bestera erraz salto egin zuen. Baina Llucek, bere hanka txikiekin, ez zekien nola egin erori gabe. Beldurraren eta lotsaren nahasketa sentitzen zuen.

— Ezin dut egin — esan zuen triste, ibaiari etsipenez begira.

Orduan, Max hartzak ahots lasai batekin hurbildu zitzaion:

— Ez kezkatu, Lluc. Nire bizkarrean igo zaitezke. Beste aldera eramango zaitut.

Lluc igo zen, eskertuta bere lagunak ez zuelako iseka egin behar bezain bizkorra ez izateagatik. Elkarrekin, ibaia zeharkatu zuten.

Geroago, baso trinko batera iritsi ziren. Zuhaitzak hain gertu zeuden elkarrengandik, ezen zaila baitzen nora joan ikustea. Animalia txikiagoek, Lluc eta Tugak bezala, ezin zuten erraz aurrera egin. Bestalde, Linak, altua eta azkarra zenak, arazorik gabe salto egin zezakeen soilguneen artean.

Baina Pau, hegal minduarekin, dardarka hasi zen. Ezin zuen beste txoriak bezala hegan egin, eta triste eta frustratuta sentitzen zen.

— Agian motelago joatera behartzen zaitut… — esan zuen ahots baxuan.

— Ez esan hori! — oihu egin zuen Tugak irribarrez—. Ni ere poliki noa, baina garrantzitsuena ez da abiadura. Elkarrekin joatea da.

Hitz hauekin, denek poliki joatea erabaki zuten, lagunik atzean ez uzteko. Guztiek zerbait berezia egiten zuela konturatu zirenean, elkarri laguntzen hasi ziren modu naturalean. Bat triste edo frustratuta sentitzen zen bakoitzean, beste batek laguntza ematen

zion (edo atzaparra).

Abentura eta erronka askoren ondoren, azkenean belardi sekretura iritsi ziren. Loreak eguzki-argitan distiratzen ziren eta haize leunak dantzan jartzen zituen. Animaliak, nekatuta baina pozik, zirkulu batean eseri ziren, aurrean zituzten mirariak begira.

— Lortu dugu! —oihu egin zuen Llucek, belarri batetik bestera irribarre batekin.

Linak besarkatu egin zuen, eta gainerako guztiek bat egin zuten besarkada kolektiboan. Poztasun handiko unea izan zen, baina baita harrotasun handikoa ere, bakoitzak bere erara lagundu zuelako. Ez zuen axola motelago korrika egin edo laguntza behar izan. Denek ikasi zuten benetako indarra ez zegoela azkarrena edo indartsuena izatean, baizik eta batuta egotean eta elkarri laguntzean norbaitek behar zuenean.

Maxek lagunei begiratu zien eta, ahots leunez, esan zuen:

— Abentura hau gustatzen zait, baina gehien gustatzen zaidana da, gure desberdintasunak izan arren, beti elkarri lagundu diogula. Horrek egiten gaitu talde on bat.

Eta horrela, zeru urdinaren azpian eta lore distiratsuz inguratuta, lagunek bake une batez gozatu zuten, jakinda, denak desberdinak izan arren, haien adiskidetasunak eta partekatutako emozioek indartsuago egiten zituztela. Llucek Lina, Pau, Tuga eta Max begiratu zituen eta pentsatu zuen, bidaia hura zalantzez hasi bazuen ere, adiskidetasuna eta ulermena edozein oztopo gainditzeko gakoa zirela aurkitu zuela.